

Capítol I

L'Escola d'Artefactes i Oficis

L'Àgata McLeod pedalejava sense parar pels carrers del centre de la ciutat. El cor li batejava desfermat, sense treva.

—Més de pressa, més de pressa, més de pressa! —repetia furiosa, intentant concentrar-se per tal que les seves cames augmentessin el ritme.

El velocípede de l'Àgata era una màquina única. L'havia construït ella mateixa i no n'hi havia cap d'igual en tota la ciutat de Londres. Era fet d'un material daurat molt lleuger que havia forjat en el seu temps lliure. La roda del davant era molt més grossa que la del darrere, i semblava el giny mecànic d'un equilibrista. Havia triat uns pneumàtics de color crema perquè li havia semblat que el contrast amb el daurat hi donaria un aire elegant, gairebé distingit. A l'eix central de la roda més grossa hi sobresortia un motor

artesanal, format per turbines, rodes dentades i politges, i un tub d'escapament doble en forma de trompeta. El que cridava més l'atenció del velocípede, però, era el fantàstic sidecar monoplaça decorat amb escates, que imitava la closca d'una tortuga. Acostumava a viatjar sense el sidecar, però aquell dia s'havia vist obligada a muntar-lo a correu abans de sortir del seu amagatall secret. Disposava d'un còmode seient folrat de vellut violeta, on viatjava en Tic-Tac, el robot de l'Àgata.

—Més fort, que ja falta poc! —la va animar ell.

—Ja ho intento, però no hi ha manera!

Utilitzant la poca energia que li quedava, va fer el darrer esforç. Per les boques dels tubs d'escapament va sortir un seguit de llengües de foc. El motor va rugir i tots els engranatges i politges es van posar en funcionament.

—No entenc per què la vaig dissenyar així, aquesta màquina! —va protestar l'Àgata, completament esgotada.

—Vas dir que volies estar en forma i que només faries servir el motor en cas d'urgència extrema.

—Ja sé el que vaig dir —va contestar ella, i es va treure els binocles per eixugar-se la suor—. Això no em consola, però. Maleït el dia que vaig decidir que volia estar en forma!

—No ho diguis, això, Àgata! —la va renyar en Tic-Tac—. Tens unes cames molt atlètiques. Ja m'agradaria tenir-les a mi!

L'Àgata va conduir a tota velocitat, esquivant motocicletes de tres rodes, cotxes de disseny amb carrosseries brillants i tocs retrofuturistes i, fins i tot, algun cotxe de cavalls. Va estar a punt de xocar amb un vehicle casa; era un habitatge preciós, construït damunt d'una locomotora antiga. L'Àgata sempre havia admirat els vehicles casa. Li semblava fantàstic poder viatjar per tot el món amb la casa al damunt.

—Ei, mocosa, que no veus per on vas o què? —li va cridar el maquinista, traient el cap per la finestra.

Ella va accelerar i va continuar com si practiquéssim eslàlom en una pista d'esquí.

—Quina conductora més agressiva! Uf! Quin mareig! —va protestar en Tic-Tac.

—No facis comèdia! Ets un robot i és impossible que et maregis!

—Soc un robot més humà que no pas moltes persones! —va replicar, fingint que s'havia ofès—. No tens cor!

En unes altres circumstàncies, a l'Àgata li hauria fet gràcia el comentari del seu estimat Tic-Tac. Aquesta vegada, però, no tenia temps per a allò. Hi havia una cosa molt important que requeria tota la seva atenció. Va vorejar l'abadia i l'imponent palau de la Wendy. Les seves torres estilitzades apuntaven cap al cel amb tanta contundència que a vegades l'Àgata jugava a imaginar-se que es dedicaven a caçar els núvols més grossos. Quan era petita, es pensava que el cel era ple de forats invisibles per culpa d'aquelles torres, que el perforaven constantment. Ara, però, defensava la teoria de la caça dels núvols. Al mercat negre, uns estratocúmulus de grans dimensions podien assolir un preu considerable. Els mags de la zona estaven disposats a pagar quantitats molt elevades.

—Fixa't en aquells cúmulus, Tic-Tac. Estic segura que la torre del rellotge està preparada per caçar-los amb el seu pinacle —li havia dit la tarda anterior.

—Em penso que és cosa de la reina Albina. He sentit a dir que emmagatzema núvols en una de les estances secretes del seu palau. Potser els espremen per extreure'n aigua del cel o alguna altra substància amb poders màgics. Crec que la Wendy s'alimenta d'aquella aigua, per això té la pell tan

clara, gairebé transparent —li havia contestat en Tic-Tac, cercant alguna explicació.

La Wendy, la reina Albina, governava el país des de feia tres dècades. Era una dona justa, misteriosa i amb un gran cor que vetllava pels seus.

L'Àgata se sentia minúscula al costat del palau. Aquella arquitectura daurada d'estil neogòtic la intimidava. Per la ciutat corrien rumors de tota mena. Els misteris que envoltaven el palau i l'abadia donaven peu a tot tipus de comentaris. Entre altres coses, afirmaven que la Wendy mai no havia mostrat el seu rostre a la llum del dia perquè era filla de la nit. Res més allunyat de la realitat, però.

L'Àgata va vorejar el palau i va reprendre el camí fins a arribar a l'Escola d'Artefactes i Oficis. Va aparcar la bicicleta motoritzada al costat del portal principal, va agafar en braços en Tic-Tac per treure'l del sidecar i van entrar al recinte.

—Estic presentable? —li va preguntar, allisant-se la roba.

Portava uns bombatxos i una armilla de conjunt, de ratlles blanques i grises, una brusa de blonda amb unes mànigues enormes, botes de cordons amb el taló daurat i un casc amb binocles que semblava més apropiat per a una aviadora. El robot la va mirar fixament sense aturar-se.

—T'has oblidat de treure't el casc —li va advertir—. Fora d'això, estàs perfecta. I jo?

L'Àgata el va mirar amb un somriure. En Tic-Tac era la seva gran creació, l'invent que li havia proporcionat la categoria de Semigeni a l'escola. El seu cos era, en realitat, un rellotge de corda en forma de cor. Les extremitats superiors acabaven en dues pinces i les inferiors portaven integrades dues rodes, una per a cada peu. En Tic-Tac no caminava, rodava! Això li causava certes dificultats, ja que els carrers no

estaven dissenyats per a les persones o màquines que transgredien la norma.

A l'Escola d'Artefactes i Oficis, qualsevol estudiant de primer curs era capaç de construir un robot, però no pas un robot autosuficient i intel·ligent com en Tic-Tac. Això només estava reservat per a les ments més brillants.

L'edifici de l'Escola d'Artefactes i Oficis tenia més de cent cinquanta anys d'antiguitat. Era una joia. El seu arquitecte estava obsessionat pel mar i l'havia dissenyat imaginant el fons marí. Algunes estances, com ara la sala principal, recreaven l'interior d'una balena; era com penetrar a la boca d'un enorme cetaci i acomodar-se en una de les seves cavitats. Els materials amb què havia estat construïda aquella prestigiosa institució, des de la fusta dels porticons fins a les rajoles d'alguns dels espais interiors o del paviment del pati, tenien formes ondulants i havien estat triats amb molta cura: per la brillantor, per les textures o pels colors. Tot feia pensar en grans onades arrissades, en escuma de mar i en algues balancejant-se amb moviments embolcalladors i, també, en la calma oceànica i en aquella sensació irreal de temps suspès. Dins l'edifici no hi havia ni una sola línia recta, i en qualsevol cantonada es podia sentir l'olor de la sal.

L'arquitecte va desaparèixer poc després d'acabar l'obra i el van donar per mort. Corria el rumor que s'havia embarcat a la recerca d'una balena blanca perquè necessitava observar-la per dins, saber el que se sentia a l'interior d'aquelles meravelloses criatures. Mai més no se'n va saber res, com si la seva obsessió l'hagués conduït a la mort.

L'Àgata va ajudar en Tic-Tac a pujar l'escalinata de granit rosat fins a arribar a la porta principal que donava accés a l'edifici.

—Estàs preparat?

—Ets tu la que ha d'estar preparada, amiga meva. Va, som-hi! Tot anirà bé —la va voler tranquil·litzar.

A l'imponent rebedor de l'escola hi havia la recepció. Allà hi passava la major part del temps l'Ofèlia, la governanta de la institució. En aquella estança, les parets estaven revestides amb la tècnica del trencadís. Es tractava d'un gran mosaic fet a mà amb fragments de ceràmica, en aquest cas, amb diferents tonalitats de blau. Les rajoles del terra, tallades en forma de cercle, eren del color de la sorra. Per tota l'escola hi havia escultures d'éssers mitològics que, a part de ser obres d'art, feien la funció de punts d'informació. L'escultura del rebedor representava el Leviatan. El monstre marí sostenia amb les urpes del davant una placa de marbre amb la llegenda següent:

Estimat visitant,

Benvingut a l'Escola d'Artefactes i Oficis.

Aquí hi ha l'entrada a l'oceà de la saviesa.

Que les criatures que habiten aquest mar ple de misteris

et serveixin d'inspiració. Felix travessia!

L'Ofèlia va rebre l'Àgata amb la seva seriositat habitual. Portava un voluminós vestit negre amb farbalans a la faldilla. Anava pentinada amb un monyo perfecte, tan tibet com el seu caràcter. L'única ornamentació de color del seu vestit eren els ulls vermellorsos de l'aranya del seu camafeu, que duia enganxat al vestit, a l'altura del pit.

L'Àgata es va armar de valor, va agafar aire i va dir:

—Bon dia, governanta. Vinc a veure en Leo.

—Bon dia, senyoreta McLeod. Té permís de la directora?

—Tinc una cosa més important que el permís de la directora —va respondre, mentre es treia una carta de la butxaca de l'armilla—. He rebut aquesta carta d'en Leo en què demana de veure'm. La vaig trobar ahir a la meua habitació. Algú la va tirar per sota de la porta.

L'Ofèlia va negar amb el cap.

—Això és com no tenir res —va dir amb un cert menyspreu.

L'Àgata es va contenir per no donar-li la resposta que es mereixia. Era veritat que en Leo no li havia enviat cap carta. La nota que acabava de mostrar a l'Ofèlia era falsa. Ella sabia que en Leo necessitava veure-la gràcies a una altra cosa molt més complexa.

L'Àgata tenia a l'esquena un tatuatge gens convencional. Era una mena de dibuix en moviment que de tant en tant li facilitava informació sobre les persones que d'una manera o altra tenien a veure amb la seva vida. Unes hores abans, havia percebut que el tatuatge canviava d'una manera brusca. Podia sentir la tinta corrent per sota de la seva pell, fent-li pessigolles. Es va despullar davant el mirall i ho va veure amb els seus propis ulls: allà, a l'esquena, hi havia en Leo, ajagut al llit. Semblava cansat i malalt. Això, però, no ho volia revelar a l'Ofèlia. Per aquest motiu, havia ideat l'excusa de la carta.

—En aquesta carta en Leo em comunica que està malalt i que necessita veure'm amb urgència —va insistir l'Àgata, seguint el seu pla—. No és prou autorització, això? És el meu millor amic i no sé què li passa.

—Ja coneix les normes —va sentenciar la dona, sense donar opció a rèplica—. No està permès entrar a les habitacions dels altres companys. La puc ajudar en alguna altra cosa?

«Oh, m'agradaria escanyar-la fins que em supliqués per la seva pròpia vida.» Cada vegada que parlava amb la governanta li venien pensaments d'aquesta mena. Era la persona més estirada, desagradable i antipàtica que coneixia. Després de la directora, és clar. Formaven una parella molt estranya. De fet, la relació que la seva tia mantenia amb la governanta estava envoltada de rumors des de feia molts anys.

—Doncs m'agradaria parlar amb la directora de l'escola.
—L'Àgata va canviar de tàctica i va fer un veritable esforç per semblar amable.

—Em sap greu, però la senyora directora no està disponible en aquests moments.

—I quan hi podré parlar?

—No puc contestar aquesta pregunta. Vostè hauria de saber millor que jo que és una dona molt ocupada.

L'Ofèlia tenia l'habilitat de fer-li perdre els estreps. La coneixia des dels tres anys, i llavors ja actuava amb ella igual que un iceberg solitari enmig de l'Àrtic.

—Com li puc fer entendre que en Leo em necessita? És que no sap què és la compassió? —va afegir, en un darrer intent per convèncer-la.

—Si no vol res més, tinc molta feina a fer. No dispo de temps per començar una discussió que no portarà enlloc —va contestar la governanta, sense immutar-se.

—D'acord. Llavors em veig obligada a recórrer a la via extraoficial —s'hi va encarar l'Àgata.

L'Àgata odiava aprofitar-se dels seus privilegis; no ho feia mai. La seva tia tampoc no li ho hauria consentit. Ser la neboda de la directora de l'escola tenia més desavantatges que oportunitats. Si fos una alumna qualsevol, faria molt de

temps que l'haurien ascendit a la categoria de Geni. La Cornèlia, però, no ho permetia.

—No li servirà de res —li va advertir l'Ofèlia.

—Ja ho veurem!

L'Àgata va mastegar aquestes darreres paraules i va desafiar aquella dona odiosa amb la mirada.

—Aquestes maneres seran la seva pròpia ruïna —la va amenaçar la governanta—. Jo mateixa informaré d'això la senyora Cornèlia.

—No ho dubto. Ja sé que vostès s'entenen bé. Sobretot, pel que fa a les arts ocultes.

El rostre de la governanta es va encendre de sobte. En Tic-Tac va estirar un tros de tela dels bombatxos de l'Àgata per reclamar la seva atenció. Calia aturar aquella conversa, que ja començava a prendre un caire perillós. Ella no li va prestar atenció. Va continuar desafiant l'Ofèlia, amb la mirada clavada en aquells ulls negres com l'ànima d'un corb.

—Què insinua, senyoreta Àgata? —li va preguntar la governanta, amb desconfiança.

Per fi, Ofèlia la impassible manifestava el seu malestar. «T'estàs posant nerviosa, oi, Ofèlia?»

—Molt senzill —va prosseguir l'Àgata, que anava agafant confiança a mesura que parlava—. Vostè em permet accedir a l'habitació on tenen en Leo i jo no diré res. Si no, no dubtaré a revelar la veritat. Jo mateixa m'encarregaré que tots els alumnes d'aquesta escola sàpiguen que vostè i la meva tia practiquen la màgia negra. Aquesta informació no trigarà a arribar a orelles de la Wendy i començaran a tenir greus problemes.

—Algun dia me les pagaràs! —va escopir la governanta—. Totes juntes!

Tot seguit, la dona va agafar de l'armari la clau de l'habitació d'en Leo i la va donar a l'Àgata de mala gana.

—Habitació 17, tercera planta, ala sud.

—Conec de sobres la disposició de les habitacions. M'he criat aquí, Ofèlia —va respondre l'Àgata, i li va prendre la clau de la mà—. I no soc jo, sinó vostè, qui les pagarà totes juntes.

—Vigila el teu sac de ferralla, no fos cas que desaparegués en un moment de distracció —li va advertir la governanta, tutejant-la d'una manera deliberada.

—El destí és cruel amb les persones sense cor, Ofèlia. En Tic-Tac en té un de molt gran. Vostè no en té.

Va agafar el robot per una de les seves pinces i es va dirigir a l'ascensor.

—Aquesta dona vol desconnectar-me i fregir-me —es va lamentar en Tic-Tac.

L'Ofèlia l'odiava gairebé tant com a la seva creadora.

—Tranquil, amic meu, no s'atrevirà a tocar-te.

No en podia estar del tot segura, però. Ignorava on era capaç d'arribar la impertorbable Ofèlia per fer-li mal. De sobte, un fred molt intens la va fer estremir. Havia viscut envoltada d'odi, i l'odi no era gens bo.

Capítol II

La caverna dels Escarabats

Una llum freda i fantasmal brillava a l'interior de la gruta. La cova semblava que vomités brins de boira. Qualsevol que aconseguís arribar fins a aquell lloc podria pensar que era el punt exacte on es formaven les masses de núvols baixos que embolcallaven el bosc. L'accés a la caverna dels Escarabats, però, estava prohibit a tothom. L'única excepció era l'eremita, a qui no agradava recordar la vida d'abans de la caverna. Era massa dolorós.

La tarda anterior, una aeronau s'havia acostat perillosament a la cova. No era la primera vegada que passava, ni tampoc la darrera. L'eremita, així que va sentir el so del motor i de les hèlices, es va posar en guàrdia. Amb l'ajuda del bastó, es va enfil·lar en unes roques que formaven una escala natural i es va acostar al sostre tant com li va ser possible. Tenia una agilitat impressionant, impròpia d'un home de la